

Till mästarnas mästare.

Tack!

Leif Jacobsen

Förrädaren

FÖRFATTARE LEIF JACOBSEN
ILLUSTRATÖR PETER BERGTING

Hegas

Innehåll

Edsmark	15	Flora	128
Första kapitlet: Påbudet	17	Sjunde kapitlet: Möte i skogen	131
Odjur	28	Fauna	146
Andra kapitlet: Uppbrott	31	Åttonde kapitlet: Stugan	149
Slottet Tyrenäs	48	Religion	164
Tredje kapitlet: Tyrenäs	51	Nionde kapitlet: Hemlig ingång	167
Edsmarks fana	68	Böcker	186
Fjärde kapitlet: Slottet	71	Tionde kapitlet: Sigillet	189
Eken	89	Edsmarks här	200
Femte kapitlet: Belöning	91	Elfte kapitlet: Motgift	203
Kök	108	Kung Eskil	216
Sjätte kapitlet: Brynet	111	Tolfte kapitlet: Slutet gott	219

Personer i boken

Denni – räddar prinsen, blir lärling i slottets kök

Lilja – Dennis vän, lärling i slottets kök

Karle (Gerkarl) – officer

Kung Eskil – kung över Edsmark

Prins Emund – son till kung Eskil

Prinsessan Edla – dotter till kung Eskil

Rugin – kungens läkare och "trollkarl"

Joppe – drake

Grimme – arbetar med kungen

Jarl Otto – jarl över Krakeholm

Riken av sten,
kungligt mod.
Ed mot ed,
blod för blod!

Gammal skrift på Anundals mur.

EDSMARK

Riket Edsmark har funnits i mer än 1 500 år. Enligt legenden var det kung Anund och hans son Ragnar som skapade riket. Anund och Ragnar var jötar. I ett krig besegrade de Rolf Krake, som var svenernas kung. Det blev fred mellan Anund och Rolf och de svor en ed till varandra. De lovade att de aldrig skulle kriga mot varandra. Och de två folken skulle leva sida vid sida, i ett rike som hette Edsmark. Sedan dess har det inte varit några krig. Och edslingarna, som folket kallar sig, älskar sin kung och sin prins ...

FÖRSTA KAPITLET
PÅBUDET

**I VILKET POJKEN DENNI TROTSAR KUNGENS
PÅBUD OCH HAMNAR I EN SVÅR KNIPA.**

Denni såg ut över den gröna dalen. Långt där nere på kullen låg en ensam stendös, en grav av fyra stora stenar med en femte sten som tak. Den hade någon byggt över en gammal krigare eller hövding.

Plötsligt hörde Denni ett horn. En klar signal som fyllde dalen innan den ekande dog ut igen. Under en kort stund blev det helt tyst.

Vad tusan nu då? hann Denni tänka från sitt gömställe bakom en sten.

Sedan bröt kaoset ut.

– Attack! skrek någon.

Från dalens ena sida stormade ryttare fram. Denni såg hur de svingade sina svärd, spände sina bågar och siktade med sina spjut. Männen på hästarna var duktiga och deras pilar var väl riktade.

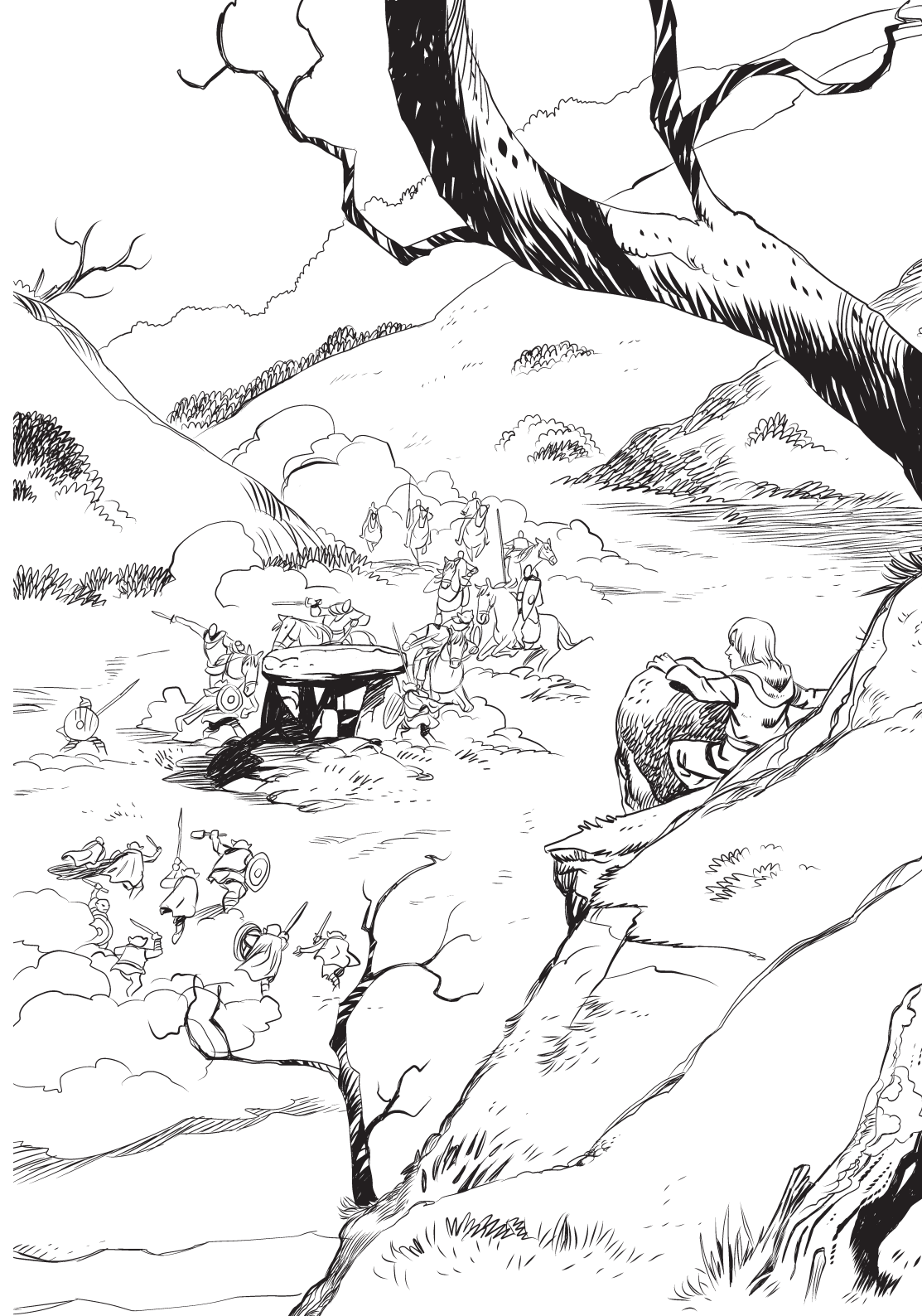
De red mot odjur. Vättar och troll.

Odjuren rusade fram stela av skräck. Medan de tvekade hann ryttarna döda många av dem.

Men så lyckades vättarna och trollen samla sig. Med sköldar och vapen bildade de en mur nedanför graven på kullen. Fast Denni var nästan säker på att de inte hade en chans mot ryttarna. Trots det kramade han sina händer så att knogarna vitnade.

Men helt säker kunde man ju aldrig vara ...

Han lade särskilt märke till en man. Han hade långt mörkt hår. På huvudet bar han en hjälm med stora horn. I ena handen höll han ett stort gyllene svärd och i den andra handen en

rund sköld med en bild av en tjurs huvud. Han var klädd i en tung brynja och hade skenor på både armar och ben.

Mannen med långt mörkt hår hette prins Emund och han var son till kungen i Edsmark. Emund högg åt höger och vänster, men träffades själv inte av vättarnas sablar och spjut. Snart var striden slut. Det låg döda vättar och troll överallt runt den lilla kullen.

Denni såg hur prins Emund sträckte upp sitt blodiga svärd i luften. Solen blänkte mot stålet. Sedan vrålade prinsen högt och hans män med honom. Denni själv blev så glad att han också började skrika. Men så kom han på sig själv och slog handen för munnen. Han drog ner huvudet och såg sig nervöst om med stora ögon. Hade de hört honom från hans gömställe?

Men prinsens män fortsatte att jubla och höja

sina vapen mot himlen.

– Seger! skrek Emund. Dagen är vår!

Striden mot odjuren var över.

Denni lutade ryggen mot den stora stenen som han gömde sig bakom. Han var svettig och andfådd. Hans hjärta bultade. Vilken grej!

Fast lite besviken var han. Det hade gått så fort. Han hade trott att striden skulle hålla på mycket längre. Men han var ändå nöjd. Nöjd att han vågat sig hit.

Denni slog bort en fluga och blåste bort luggen från sina mörkt bruna ögon. En droppe svett kittlade honom vid örat.

Vilket perfekt gömställe! Här hade han utsikt över hela dalen. Ingen kunde se honom, men han såg allt. Den stora floden blänkte långt borta. Och så förstås den lilla kullen mitt i

dalen med sin grav – den mäktiga dösen.

Det var inte utan risk Denni tagit sig hit. Han hade smugit ut ur Tyrenäs trots det påbud som kungen meddelat. Det var nämligen förbjudet för vanligt folk att vistas på andra sidan bron över floden.

Men vem skulle få reda på att han varit här? Nu skulle han bara ta sin mula och smyga hem igen. Ingen skulle märka något. Och Denni hade fått se sin store hjälte, prins Emund, i strid.

Ljudet av skrik och skrån väckte Denni ur hans tankar. Han tittade upp över stenen igen. Striden var visst inte slut. Två stora troll levde ännu och flydde mot träden. Åt hans håll! Han kröp ihop. Plötsligt kom striden för nära. Skramlet från plåt och stål blev allt högre.

Men prins Emund hade snabbt skickat ut en trupp och trollen nådde inte ens sluttningen

upp mot stenen, innan även de var döda.

Denni kunde pusta ut. Istället började Emunds krigare röja upp efter striden. Vad Denni kunde se hade bara två av prinsens män dött.

Nere vid dösen red Emund runt på sin stora, svarta häst Timjan. Hans soldater såg efter att inga fiender levde. Men prinsen verkade tänka på annat. Han märkte inte vad som hände omkring honom.

Han såg inte det som Denni såg uppe från sin plats bakom den stora stenen. Något rörde sig under stendösens tak.

Plötsligt dök en stor vätte upp med en yxa i handen. Prins Emund var på väg rakt mot vätten utan att han såg den!

Och prinsen red förbi. Med ryggen mot odjuret!

Nu var det ont om tid. Denni hoppade upp på den stora stenen utan att tänka sig för. Han satte händerna till munnen och skrek:

– AKTA! BAKOM DIG!

Plötsligt vände alla sina blickar mot Denni. Även prins Emund, som nu befann sig framför

vätten. Prinsen satte handen för ögonen för att kunna se. Då såg vätten sin chans. Med höjd yxa rusade den mot prinsen.

Ingen hann reagera. Ingen kom sig för att höja sitt spjut eller spänna sin båge. Någon skrek, men det var för sent. Vätten var redan framme vid hästen och tänkte svinga sin yxa.

– Ånej, viskade Denni.

Vad vätten inte hade tänkt på var hästen Timjan. Prins Emund och hans häst kände varandra väl. När Denni skrek sin varning hade prinsen stelnat till i sadeln. Det kände Timjan. Hästen backade så att vätten hamnade framför Timjans huvud.

Emund hade genast förstått vad som skulle hända. I en enda rörelse lyfte hästen på frambenen. Timjan sparkade till med hovarna.

Den ena hoven träffade vätten i huvudet, den andra hoven i vättens bröst. Odjuret slungades bakåt och landade med en duns i gräset. Prins Emund satt säkert kvar i sadeln och drog sitt svärd. Direkt efter hade en gyllene klinga dödat vätten.

Under tystnad gungade Emunds svärd i den döda kroppen medan alla tittade på Denni igen. Han stod kvar högst uppe på stenen, synlig för alla nere i dalen. Det var förstås för sent att fly.

På skakiga ben hoppade Denni ner från stenen. Det var lika bra att gå ner dit. Alla hade ju sett honom. Så var det med Dennis säkra gömställe och den lätta resan hem igen. Frågan var vilket straff han skulle få för att ha trotsat kungens påbud.

Och vad skulle mamma och pappa säga? tänkte Denni nervöst. Han rättade till sin

bruna tunika och drog sedan handen genom det rufsiga, mörka håret med en tung suck.

– Lort! svor han och sparkade till en kotte.

På darriga ben gick han ner till de väntande soldaterna.